

Arbetet bland kvinnorna.

I arbetet bland kvinnorna blifva vi till följd af landets förhållanden, seder och bruk ej i tillfälle att bibringa dem den kunskap och utbildning, som vi skulle önska. Då vi t. ex. vid stationen med lätthet hvarje år få 60 å 70 gossar till regelbunden skolgång, få vi högst sällan några flickor. Då vi tala med föräldrar och målsmän om denna sak, mötas vi alltid av det resonemanget att om flickorna skola gå så mycket i skola, få de hvarken tid eller lust tillräckligt för det som egentligen är deras uppgift i lifvet nemligen arbetet på fälten för att skaffa mat åt familjen. En moder svarade med afseende på sin dotter: ”Aldrig i evighet tillåter jag Luvungu gå flera år i skolan, hon skulle ju då bli en riktig odåga.” Denna moder ändrade dock senare åsikt. Luvungu fick gå igenom skolan, afgick med vackra betyg och det har visat sig att hon icke sköter sitt hus och sina fält sämre för det. Förutsättningarna för att kunna lära äro lika stora hos kvinnorna som hos männen. Det fattas endast intresse och förståelse för saken hos båda parter. Detta intresse växer dock i samma mån som den förr så vanliga tanken att kvinnan är ett lägre väsen, hvilket man har rätt att ringakta och förtrycka efter behag allt mer och mer, som nu sker, försvinner, samtidigt med att mannen tar mera del i arbetet att försörja familjen. Mången man, som själf förskaffat sig någon kunskap, känner det numera som en brist att hans hustru ingenting kan.

På stationen ha vi särskild skola för flickor och yngre kvinnor mellan kl. 3-5 e.m. tre dagar i veckan, då vi undervisar dem som vilja komma i kristendom, läsning, skrifning och räkning. Någon gång emellanåt i något allmännyttigt ämne. Resultatet av denna undervisning kan ju icke bli så stort, då vi nästan aldrig få någon som kommer hvarje dag, men det blir dock något och vi få lära oss att glädjas öfver de små framgångarna, om vi icke skola tröttna i arbetet. Vid årets början i fjol gåfvo vi det löftet att alla som voro så flitiga i skolan att de vid årets slut kunde läsa rent skulle få en bibel som gåfva. Af de tio, som kunnat bliva ägare af denna skatt, var det endast tre som fingo den.

I byarna ute i distriktet ha de respektive lärarna och hjälplärarna kvinnskola en timma tidigt på morgonen, innan kvinnorna gå till sina arbeten. Man tycker med skäl att de alla med glädje skulle begagna sig af dessa tillfällen att få lära något, men så är icke förhållandet från början. Läraren har i de flesta fall att gå om kring i husen och nödgande dem att komma. Ursäkterna för uteblifvande äro många. Ofta mötes han af frågan hvad han betala dem som komma o. s. v.

Ej alltid blir han vänligt bemött och det fordrar verkligen en god portion tålmod och uthållighet för att icke tröttna. ”Trägen vinner” också, som det heta, några komma här, andra

där och frukten af arbetet blir att man allt emellanåt träffar en kvinna, som lärt sig läsa och äfven skriva något. I en by blefvo vi för en tid sedan angenämt öfverraskade af att en kvinna kom med sin bibel och begärde förklaring öfver det och det, som hon läst. I en annan by undervisade lärarens hustru kvinnorna, under det mannen byggde på den nya skolan.

På byresor såväl som hemma på stationen komma vi kvinnliga missionärer särskildt i personligt umgänge med kvinnorna. Då vi först träffa dem, är somliga skygga och rädda, andra fräcka och frånstötande, men förstå de att vi älska dem och vilja deras väl, vinna vi snart deras förtroende. De delgiva oss sina både fröjder och sorger och vi kunna på många sätt blifva dem till hjälp. Det finnes så många sjuka, fattiga, ensamma och öfvergifvna. Så många, många, för att icke säga att de alla behöfva undervisning råd och ledning uti snart sagt allting. Önskar så ofta att jag hade mera tid än vanligen blir fallet, att gå ut och in bland dem.

Hufvudsyftet med allt vårt arbete härute är ju att föra detta folk till kännedom om – och tro på Gud, och huru ringa och oansenligt arbetet bland kvinnorna än ser ut, har det dock i den delen burit riklig frukt. I församlingen räkna vi ungefär lika många kvinnliga som manliga medlemmar. Många af kvinnorna stå där som verkliga prydnader och deltaga på det sätt de kunna i verksamheten. De af dem, som väljas till kretstjänarinnor ute i de olika byarna, taga i regel detta uppdrag med stort allvar och sköta det troget, så långt de förstå. Några af dem leda t. o. m. emellanåt den dagliga bönestunden, som hålles i deras by. En tid hade vi en kvinna som undervisade en klass i söndagsskolan vid stationen.

Hjärtligt tacka vi Gud för hvad som är vunnet. Vi ha sett gryningen till en bättre dag äfven för Kongos döttrar och den tid skall förvisso komma, då det icke längre med ett visst förakt heter – ”Nkento kaka” = endast en kvinna.

Hanna Jansson

Mukimbungu den 3.5. 1917